

ČARODĚJ A SKÁKAJÍCÍ HRNEC

Žil byl kdysi dávno laskavý starý čaroděj, který svých kouzelnických schopností velkomyslně a moudře užíval ve prospěch sousedů. Aby nemusel prozradit pravý zdroj své moci, předstíral, že všechny lektvary, kouzla a protijedy vytahuje už hotové z malého kotlíku, který nazýval svým hrncem pro štěstí. S různými problémy za ním chodili lidé z ši-

rokého okolí a čaroděj vždy ochotně zamíchal obsah hrnce a jejich potíže napravil.

Všeobecně oblíbený čaroděj se dožil vysokého věku; když pak zemřel, zanechal všechno, co měl, svému jedinému synovi. Syn se však povahou od dobromyslného otce velice lišil. Kdo neovládal kouzla a čáry, nebyl podle jeho názoru k ničemu, takže proti otcovu zvyku poskytovat sousedům čarovnou pomoc často otevřeně protestoval.

Po otcově smrti našel syn ve starém hrnci ukrytý malý balíček, na němž stálo jeho jméno. Když ho rozbaloval, doufal, že v něm bude zlato, místo toho ale našel jen jednu měkkou a tlustou bačkoru, tak malou, že si ji nemohl about, a navíc bez druhé do páru. V bačkoře byl zastrčený útržek pergamenu se slovy: „Upřímně doufám, milý synu, že ji nikdy nebudeš potřebovat.“

Syn proklel otcovu slabomyslnost, nepochybně vyvolanou stářím, a hodil bačkoru zpět do kotlíku,

který hodlal nadále používat jako koš na odpadky.

Ještě téhož dne večer zaklepała na dveře jeho domu jedna vesničanka.

„Vnučce se vyrazila úplná záplava bradavic, pane,“ postěžovala si. „Váš tatík vždycky v tom starém hrnci namíchal takový speciální obklad...“

„Zmiz!“ osopil se na ni syn. „Co je mi do bradavic tvého spratka?“

A zabouchl stařeně dveře před nosem.

Z kuchyně se v témž okamžiku ozvalo hlasité řinčení a rámusení. Čaroděj rozžehl hůlku, otevřel dveře a ke svému úžasu spatřil otcův starý hrnec: narostla mu jedna mosazná noha, na níž teď poskakoval uprostřed kuchyně a dělal na kamenech, jimiž byla vydlážděná, příšerný kravál. Čaroděj k němu užasle přistoupil, ihned však spěšně couvl, když zjistil, že je celý povrch hrnce pokrytý bradavicemi.

„Odporný krám!“ zaklel a pokusil se nejdřív nechat hrnec zmizet, potom kouzlem vyčistit a na-

konec ho alespoň vypudit z domu. Žádné z jeho zaříkadel ale nefungovalo a nijak nedokázal hrnci zabránit, aby nejprve poskakoval po kuchyni a poté ho následoval i nahoru do ložnice; cestou hlasitě bušil a třískal do každého dřevěného schodu.

U postele starý bradavičnatý hrncel celou noc řinčel tak usilovně, že se čaroději vůbec nepodařilo usnout. Druhý den ráno za ním pak neúnavně poskakoval a doprovodil ho ke stolu se snídaní. *Klink, klink, klink*, zvonila mosazná noha a čaroděj nestačil sníst ani první lžíci ovesné kaše, když se ozvalo další zaklepání na dveře.

Na prahu stál nějaký stařík.

„Jde o mou oslici, pane,“ vysvětloval. „Ztratila se, nebo ji ukradli. Nemůžu bez ní odvézt svoje zboží na trh, takže bude mít celá rodina večer hlad.“

„A já mám zase hlad teď!“ rozkřikl se čaroděj a přibouchl staříkovi dveře před nosem.

Klink, klink, klink, zvonila na podlaze mosazná

noha hrnce, tentokrát se však s hlasitým rachotem mísilo oslí hýkání a hladové lidské steny, zaznívající z hlubin nádoby.

„Buď zticha! Zmlkni!“ rozječel se čaroděj, veškeré jeho kouzelnické schopnosti ale bradavičnatý hrnec nedokázaly utišit. Celý den mu poskakoval těsně v patách, hýkal, sténal a řinčel, ať šel čaroděj kamkoli a dělal cokoli.

Večer onoho dne se ozvalo třetí zaklepání na dveře, na prahu stála mladá žena a plakala tak usedavě, jako by jí mělo puknout srdce.

„Moje děťátko je těžce nemocné,“ bědovala. „Pomůžete nám, prosím? Váš otec říkal, abych přišla, kdybych měla nějaké problémy...“

Čaroděj jí ale také práskl dveřmi.

Hrnec nyní své mučení rozšířil o to, že se až po okraj naplnil slanou vodou, všude po podlaze cákal slzami, přitom nepřestával poskakovat, hýkat, sténat a naskakovaly mu další bradavice.

Ačkoli po zbytek týdne už do chaloupky nepřišli žádní další vesničané, aby čaroděje požádali o pomoc, hrnec ho průběžně informoval o jejich četných strastech. Během několika dnů už nejen hýkal a sténal, ronil slzy, poskakoval a osypával se bradavicemi, ale také chroptěl a dávil se, plakal jako malé děcko, kňučel jako pes a chrlil plesnivý sýr, zkyslé mléko a hromady hladových slimáků.

S hrncem po boku se čaroděj nebyl schopen vyspat ani najíst, hrnec ho ale odmítal nechat na po-

koji a čarodějova kouzla ho nedokázala umlčet ani ztišit.

Konečně už to čaroděj nevydržel.

„Svěřte mi všechny svoje problémy, všechny starosti a bolesti!“ zaječel, vyběhl do noční tmy a hrnec za ním poskakoval po cestě do vesnice. „Pojďte! Hned vás všechny vyléčím, povyspravuju a utěším! Pojďte sem! Mám otcův hrnec a všem vám pomůžu!“

S prokletým hrcem neustále za zády hnal se čaroděj ulicí a metal kolem sebe zaříkadla na všechny strany.

V jednom domě malé holčičce ve spánku zmizely bradavice, ztraceného osla našlo přivolávací kouzlo ve vzdáleném trnitém houští a jemně ho uložilo do stáje, nemocné dítě polil odvar z dobromysli, takže se probudilo zdravé a usměvavé. Ve všech domech sužovaných nemocí a žalem udělal čaroděj vše, co bylo v jeho silách, hrnec po jeho boku po-

stupně přestával sténat a chroptět a byl znovu tichý, lesklý a čistý.

„Tak co, hrnku?“ zeptal se roztřesený čaroděj ve chvíli, kdy se na oblohu vyhouplo slunce.

Hrnc si říhl, vyplivl bačkoru, kterou do něj čaroděj hodil, a nechal si ji navléknout na mosaznou nohu. Když se pak společně vydali zpět k čarodějovu domu, byly kroky hrnce konečně ztlumené. Od onoho dne však čaroděj vesničanům pomáhal stejně jako před ním jeho otec, aby hrnc neodhodil bačkoru a nezačal opět skákat.

